

тра отъ повърхността на земята ямата се разширяваше и образуваше подземна стая съ широчина 3 метра. Отворътъ на ямата бѣ покритъ съ палмови клончета, а изкопаната прѣстъ бѣ нахвърляна около ямата на известно разстояние, та животното да не може да подуши миризмата на прѣсно-изкопаната земя.

Въ продължение на 48 часа тигърътъ не се вестяваше никакъвъ, сякашъ бѣ изгубилъ следи. Азъ се обезкуражихъ отъ дългото чакане и отпътувахъ за Сингапуръ. На третия день, когато бѣхъ съвсемъ отчаянъ, получихъ неочаквано телеграма: „Тигърътъ се върна“.

Узнахъ следъ малко, че тигърътъ не само се е върналъ, но е падналъ въ изкопаната яма.

Пристигамъ и виждамъ цѣла тълпа туземци заобиколили ямата, като покрили отвора ѝ съ грамадни дървени трупи (стъбла). Прилегнахъ на земята и погледнахъ презъ пролуката на стъблата — но тутакси отскочихъ. Тигърътъ, който имаше невиджана досега отъ менъ голѣмина, направи единъ скокъ и насмалко щѣше да ме засегне по лицето. Трѣбваше да обсъжда, какъ да извлѣчемъ отъ ямата това нечувано чудовище.

Докато бѣхъ още въ Сингапуръ, поръчахъ да направятъ особена клетка-сандъкъ съ подвижна врата, която да може да се вдига нагоре. Поръчахъ и 100 метра дебело вѣже, мѣстно производство, изплетено отъ лиани, що растатъ въ джунглитѣ. Следъ това разрѣзахъ съ ножъ вѣжето на нѣколко части и прикрепихъ въ края на всѣко парче по едно т. н. ласо (халка). Подиръ малко размѣстихъ дърветата, които бѣха натрупани върху отвора на ямата, наведохъ се къмъ тѣхния край (главата и рамената ми бѣха запазени) и се заловихъ да хвърлямъ ласото. На всѣко мое движение страшниятъ звѣръ отговаряше отдолу съ глухъ ревъ. Съ голѣми усилия и трудъ успѣхъ да обвия съ клупа главата му. Заповѣдахъ на туземцитѣ да дърпатъ вѣжето. Хищникътъ приповдигна главата и горната част на трупа си. Вто-